## ס׳וועט געשען
**(מיין פֿריינט אינזש. י. ר. אין דרעזדען)**

.1

אין יענער נאַכט וועט אַ שטים זיך צעוויינען און אָנפֿילן די וועלט:
נישט מיין ווייב... נישט מיין היים... נישט מיין וואָרט... נישט מיין געלט...

אין יענער נאַכט וועט דער הימל זיך צעוויינען,
אַ שוואַרצע טוך, וואָס האָט איינזאַם זיך דערשפּירט,
נאָכדעם ווי מען האָט פֿון שטוב אַרויסגעפֿירט
דעם בר־מינן...

אין יענער נאַכט
וועט מיטאיינמאָל די פֿינצטערניש ווערנן געוואָר,
אַז זי פֿינצטערט און פֿינצטערט שוין טויזנט יאָר.

אין יענער נאַכט וועט מען אַן אַלטן יידן הענגען אויף דעם ווייכן לעדער
פֿון רצועות צווישן היי אין אַ שמעקעדיקן שייער,
און אַזויפֿיל שרעק וועט הויערן אין די סעדער,
אַז אַ גאַנצע נאַכט וועלן די וועכטער ברענען פֿייער.

נאָר קינדער וועט סיי־ווי נישט גנבענען: פֿון די קראַנקע ביימער
וועט ס׳אויבס אומצייטיק פֿאַלן ווי ס׳פֿאַלט דאָס פֿלייש פֿון די ביימער
ביי אַ סיפֿיליטיקער.

אין יענער נאַכט וועלן מתים אויפֿשטיין פֿון די קברים
ווי אַמאָל אין לויטערער שעה שטייט אויף אין זכרון

אַ שניידיק קלוג וואַרט פון אַלטע ספֿרים, —
און די לעבעדיקע וועלן זיך שעמען מיט זייערע לעבעדיקע יאָרן.

אין יענער נאַכט
וועלן טויזנט יידן ליגן, שטומען — טעמפּע גרודעס ערד,
אין איינעם פֿון די טויזנט וועט אַ געדאנק זיך נעמען גרינען:
אויב גאָט האָט אונדז פֿאַרלוירן, וועט אונדז גאָט געפֿינען,
און שטיל ווי אַ בלום אין ווינט וועט זיין ליפּ זיך רירן: שמע! —
און אַן אַנדער, וואָס איז היינט, היינט ביינאַכט אַראָפּ פֿון זינען
וועט פֿאַנאַנדעררייסן די נאַכט מיט זיין כאַ־כאַ־כאַ־כאַ —

נישט מיין היים... נישט מיין וואָרט... נישט מיין קינד... נישט מיין געלט...

אין יענער נאַכט
וועט אַ שטים זיך צעוויינען און אָנפּילן די וועלט.

.2

אין באַגינען...
ווי קינדער רייסן יאַגדעס שוואַרצע,
וועלן די שוואַכע פינגער פון פרימאָרגן
די נאַכט צערייסן, די נאַכט צערייסן.

שיין אין זיין ווייטיק וועט זיין דער באַגינען.
וואָס זי האָט געזוכט, וועט יענע נאַכט נישט געפינען, —
זי וועט שטאַרבן אַנדערש ווי זי האָט געוואָלט.
וואָלקנס וועלן דרימלען אויף פּערלמוטענע בעטן.
און ווי אויף אָפּגעהאַקטע אָרעמס פינקלענדע בראַסלעטן,
גיסט זיך אין הימל גאָלד אויף בלוט, בלוט אויף גאָלד.

שיין און וואָרנענדיק וועט זיין דער באַגינען.
און אין זיין בעט וועט נאָך ליגן זיכער דער זיגער,
און זיין שומר זעט היטן זיינע אַלטע טויערן.
און איבער זיי — אַלטע ביימער
וועלן שאָקלען די קעפּ אין באַדויערן. — — —
און דערווייל טרייסלען אַלטע קלוגע קעפּ,
זיי צעשפּרייטן פרעגנדיק די הענט.
און אַ ווינט לויפט און טאַפּט די ווענט
פון דער וועלט ווי אַ סגי־נהור.

ער זוכט וועמען צו דערציילן,
וואָס ער האָט געהערט מאחורי הפרגוד: —

אַזוי זאָגט גאָט: אין די נעכט, אין די נעכט
שרייב איך אויף יריעות פון כשרן קלף
מיט דראָענדן פייער פון געשטערנטן כתב.
פאַלן מיינע אותיות אויף ד׳רערד און דערשראָקן.
און ווער ס׳האָט געהרגעט, דעם בלייבן זיי שטעקן
שנייד־שפּיציק און געהיים ווי אַ הירעגליף אין האַרץ.
און ווער ס׳איז דערמאָרדערט, דער צעטראָגט מיינע בריוו אין דער וועלט.

לויפֿט אַ ווינט און טאַפּט די ווענט פֿון דער שטאָט
און זאָגט אויס סודות מאחורי הפרגוד,
וואָס ער האָט ביינאַכט געהערט פֿון גאָט
וועגן יענע, וואָס האָבן געהרגעט.

אוןביימער זיינען אַלט, האָבן אַ סך שוין געזען,
זיי ווייסן זיגער צו באַדויערן.
און אין יענעם באַגינען וועט פּלוצלינג געשען:
די וואָס ליגן שיכור – זיכער אין אָפֿענע טויערן –
וועלן דערוואַכן פֿון שלאָף און האָבן אַ חלום אויפֿן וואָר:
אַ ווינט טאַפּט די ווענט פֿון דער וועלט ווי אַ סגי־נהור.
ער לויפֿט זיי אַנטקעגן, דער בלינדער, און לאַכט זיי אין פּנים,
און זיי מוזן הערן דעם סוד פֿון דער נאַכט.

וועלן זיי פֿאַרציטערט זיך ראַנגלען צו פֿאַרמיידן די שטראָף,
נאָר זייער שטאָלץ שניצט זיך אָפּ, ווערט דראָבנע און קליין.
וועלן זיי וויסן, אַצינד וואַקסט דער גרויסער סוף,
און אַז שווער איז צו ווערן רייך פֿון געוויין.

דער בלינדער ווינט לאַכט און דערציילט און דערציילט,
און די זיגער דערשפּירן, עס שיילט זיך און שיילט זיך דער זיג פֿון זיי אָפּ.

דער בלינדער ווינט לאַכט און זיי מוזן הערן
און ווערן פֿון אומגליק און טרויער אַזש דול
און האַלטן די הערשערישע קעפּ פֿון דער ערד.
און טרעפֿט, ווען אַ יינגעלע קליין זאָגט קדיש אין שול,
מוזן הערן און שווייגן דערוואַקסענע מיט בערד...

---

1933